

En hyllest til Ringnesparken fra en avdanket skøyteløper

For å unngå den moderne svartedauen,
har jeg i nesten et år trent innerst i skauen.
Men nå har jeg fått min Pfizer vaksine,
er så glad, at jeg nesten kan grine.
Som vaksinert kan man jo gjenoppta fellestrening,
noe som gir livet virkelig mening.
Da kan lavgang i Ekebergs li
igjen kombineres med litt enkel poesi.
Å trene blant Ringnes' damer,
gir en større opplevelse enn du aner.
Heldigvis er de av stein og keramikk,
som gjør at jeg også kan tenke på skøyteteknikk.
Ringnes skal ha min store honnør,
å trene på parkens stier er milevis bedre enn før.
Jeg føler også når vi er tilstede,
at vi blant parkens besøkende skaper litt glede.
Når de hver tirsdag og torsdag mellom statuer kan skue,
en gjeng med gamlinger i tricot og lue.
Der de flere ganger sliter seg opp,
helt fra bønn og til topp.
Med bøyd ben og krum nakke,
forserer de Kuppern's gamle treningsbakke.
Noen bikkjer blir dog skremt og utenlandske turister lurer.
Kan dette være noen av Ringnes bevegelige skulpturer?
Men de fleste forstår,
at selv om man er gammel av år,
er det kun en mening,
om det å kombinere det sosiale med trening,
det er det beste som fins
for å kunne innkassere en skikkelig helsegevinst.
Koronaen har gjort at vi har måttet betale den prisen,
at vi i år nesten ikke har fått vært på isen.
Viruset har dessverre gjort,
at vi ikke har fått utøvd vår kjæreste sport.
Håpet er jo at dette skal ta en ende.
Kanskje allerede til sommeren kan hende?
Men ihvertfall til neste vinter,
til glede for både de trege og den som er sprinter.
Så nå gjelder det virkelig å trene hardt og ofte og dyrke det sosiale,
da vil form og helse være på topp, når jeg igjen kan skli rundt på Frogners ovale.